

stemmer det her forslag ned. Jeg havde ventet, at man ville gå aktivt ind, handle, gøre noget og påtage sig det ansvar, der er.

Vi er jo i en situation nu, hvor folk ude omkring i landet begynder at holde skarvkonferencer, og på den seneste på Ærø sluttede den socialdemokratiske konferenceleder, Lars Ole Gjesing, af med at stille spørgsmålet: Er vi skarvens vorherre? Og han gav selv svaret: Det er vi, selv om der fra nogle sider er ønske om, at vi ikke skal være det.

Vi bestemmer og kan ikke ryste rollen af os. Vi bestemmer, om der skal være 10.000 eller 40.000 skarvpar i Danmark. Vi har ansvaret for bundgarnsfiskerne. Vi bliver nødt til at sætte et mål for bestanden, bestemme hvor niveauet skal være. Og det er det, regeringen viger tilbage for. Skarvenes antal stiger fortsat. Hvornår vil regeringen gribe ind og gøre noget aktivt?

Fra regeringens side har man været meget negativ over for på længere sigt at tillade en jagt og virke for det, og det hænger selvfølgelig sammen med, som man ved flere lejligheder har gjort opmærksom på, at man er bange for massakrer. Det er jægerne organisationer også. De vil være bange for, at man skal finde døde fugle liggende i læssevis, når jægerne først er gået i gang.

Den fare ser Det Konservative Folkeparti ikke, for det, vi skal gøre opmærksom på, hvis vi går den vej, er naturligvis, at her har vi en rig ressource, vi kan høste af. Skarven smager godt, og hvor mange miljøproblemer kan vi ikke klare ved at spise dem? Her er ét – lad os komme i gang.

Formanden:

Hr. Steen Gade og så miljø- og energiministeren.

Steen Gade (SF):

Når man hører hr. Langkildes udlægning af teksten, kunne man jo ønske, at man havde flere hoveder at tage sig til. Ét er næppe nok.

For det første til det om, at dette forslag skulle handle om at hæve miljøstandarder. Det er jo lidt grotesk, at man i en verden, hvor kampen, når det gælder dyr, handler om, at der bliver plads til dem, skulle påstå, at det at indføre jagttid skulle være at hæve miljøstandarder.

Det andet er påstanden om, at vi andre har et natursyn, der hedder kræfternes frie spil. Dermed melder man sig i hvert fald ud af Danmark, for Danmark er stort set kun kulturlandskab, det

er – kan man sige – menneskeskabt natur, vi har i det her land. Så har vi nogle få bitte hjørner, hvor vi har sådan lidt mere oprindelig natur. Jeg har da besøgt Vorsø, hvor der er en skarvkoloni. Jeg synes da, det er spændende, at vi har sådan noget liggende i det her land. Jeg synes da, det er en attraktion. Jeg synes, det er vigtigt.

Det sidste handler om forslaget indhold om, at vi skal indføre jagttider. Det er da den største hån mod danske jægere, der nogensinde er fremsat i det danske Folketing. Jægerne ønsker jo ikke jagttid på skarven. Jægerne mener, at det vil skade deres image, hvis de nu blev set jagtende skarv, for de ønsker ikke at blive anset for at være nogle, der bare går ud og plaffer løs uden et formål. Og det er jo det, det her handler om.

Der er ingen, der vil jage skarv, fordi de vil spise skarven. Enhver anstændig jæger skyder ikke andet end det, han selv vil bruge, noget, han vil spise og tage med hjem, og det skal der laves fornuftige regler om. Men at foreslå, at man skal have lov til at skyde noget, som man så bare skal smide væk bagefter – i fiskeriet hedder det udsmidningsregler for fangen fisk – så kunne vi få problemer med, hvor de her skarver skal smides henne.

Sagen er, at det her forslag er ganske grotesk, og De Konservative og Venstre og hvem, der i øvrigt bakker det op, har fået alt for lidt tæsk for det – for at bruge et ikke særlig parlamentarisk udtryk.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Hvis man keder sig ved et middagsselskab, vil jeg godt videregive det råd, at man læner sig ind over den herre eller dame, man sidder ved siden af, og siger så højt, at alle kan høre det ved middagbordet: Synes De ikke også, der er alt for få skarver her til lands? Så er jeg sikker på, at man får en spændende naturdiskussion resten af aftenen.

Der er ingen tvivl om, som hr. Langkilde var inde på det, at det her diskuteres over hele landet, og det giver anledning til en meget spændende naturdiskussion, og det synes jeg ikke som hr. Langkilde er noget foruroligende. Det synes jeg er positivt. Lad os endelig få de her diskussioner op på bordet og tage dem åbent.

Da jeg var dreng, var det umuligt at føre den diskussion om skarven. Der var ingen skarver. Der blev de jagtet over hele landet. Der var de udryddet, og havde det ikke været for en behjertet biolog, som havde skabt et reservat på